

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/205/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716203803
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6716203803.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného JUDr. Barborou Korenecovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Slnečná 765/3, 900 45 Malinovo, IČO: 42 174 902, proti žalovanej: Y. F., nar. XX. XX. XXXX, W. XXXX/XX, XXX XX A., zastúpenej JUDr. Pavlom Helmom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Nám. SNP č. 75/26, 960 01 Zvolen, za účasti osobitného subjektu Klub združenia spotrebiteľov regiónu Zvolen, so sídlom Nám. SNP 75/26, 960 01 Zvolen, IČO: 35 650 214, zastúpeného JUDr. Pavlom Helmom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Nám. SNP č. 75/26, 960 01 Zvolen, o zaplatenie 870,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/75/2016 - 89 zo dňa 08. decembra 2016, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku, ktorým žalobu zamietol, p o t v r d z u j e.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku o nároku na náhradu trov konania mení tak, že žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanej a osobitnému subjektu trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.
- III. Žalovanej a osobitnému subjektu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (prvý výrok) a vyslovil, že žalovaná a osobitný subjekt majú právo na náhradu trov konania v celom rozsahu (druhý výrok).

2. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie a obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 870,- Eur s príslušenstvom titulom spotrebiteľského úveru. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že strany sporu uzatvorili dňa 20. 11. 2014 formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou mal žalobca ako veriteľ poskytnúť žalovanej ako dlžníčke bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 1 400,- eur, zároveň sa žalovaná zaviazala vrátiť poskytnuté finančné prostriedky a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov a úrok spojený so spotrebiteľským úverom vo výške 1 348,- Eur, t. j. zaplatiť celkovú čiastku 2 748,- eur. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov je vo výške 420,- eur, čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 30 %, úrok vo výške 66,29 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 928,- Eur. Žalovaná sa zaviazala zaplatiť celkovú čiastku 2 748,- eur, ak nie je dohodnuté inak do 20. 11. 2015. V predmetnej zmluve nie je ani zmienka o uzavretí dohody o plnení v splátkach. Tá je uzavretá na osobitnej listine podpísanej stranami v ten istý deň ako úverová zmluva, t.j. 20. 11. 2014. Uvedenou dohodou bola zmenená úverová zmluva č. XXXXXXXXXX tak, že žalovaná sa zaviazala

zaplatiť žalobcovi sumu 2 748,- eur v dvanástich pravidelných mesačných splátkach vo výške 229,- eur, vždy k 28. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 28. 12. 2014. V tejto dohode je RPMN uvedená vo výške 301,65 %.

3. Žalovaná doposiaľ zaplatila v splátkach titulom predmetného spotrebiteľského úveru celkovú sumu 562,- eur. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca v konaní nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov v celkovej výške 1 400,- eur v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko žalovaná tvrdila, že jej bol poskytnutý úver v hotovosti len vo výške 400,- eur. Skutočnosť tvrdenú žalobcom v jeho vyjadrení, že suma 916,- eur bola použitá dňa 20. 11. 2014 na splatenie spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXX, žalobca súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom nepreukázal. Predmetnú úverovú zmluvu súd prvej inštancie posudzoval podľa zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy, t.j. ku dňu 20. 11. 2014. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu, t.j. spotrebiteľovi stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré v zákone č.129/2010 Z.z. sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Podľa súdu prvej inštancie je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve spomínaný údaj chýba, keďže nie je uvedené, aké predpoklady boli použité pre RPMN, a preto je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Chýba náležitosť uvedená v ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítané na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a uvedú sa aj všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Preto podľa súdu prvej inštancie v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) toho istého zákona, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie zdôraznil, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru.

4. Pokiaľ sa žalobca svojim žalobným návrhom domáhal zaplata zmluvnej pokuty, ako aj ďalších nárokov, k tomu súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom neprodukoval dôkazy ohľadne preukázania týchto nárokov, neunesol teda dôkazné bremeno.

5. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovanej bol poskytnutý úver len vo výške 400,- eur a žalovaná zaplatila sumu 562,- eur a keďže predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a ostatné nároky preukázané neboli, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), nakoľko žalovaná a osobitný subjekt, ktorého vstup do konania na ochranu jej spotrebiteľských práv navrhla a tento sa vo veci vyjadril, mali plný úspech vo veci tak, že „žalovaná a osobitný subjekt majú právo na náhradu trov konania v celom rozsahu“.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a písm. h) C. s. p. t.j. s tvrdením, že súd prvej inštancie rozsudok nedostatočne odôvodnil, čím odňal žalovanému možnosť konať pre súdom, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný súdu prvej inštancie vyčítal, že úver nie je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v zmluve bol uvedený správny údaj o RPMN jednak pre prípad jeho splatenia jednou splátkou naraz vo výške 30 % a jednak pre prípad následnej dohody o plnení v splátkach na to reflektujúc vo výške 301,65 %. Úver možno považovať za bezúročný a bez poplatkov, len ak údaj o RPMN je v zmluve uvedený nesprávne alebo absentuje.

8. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že poplatok za poskytnutie a spracovanie úveru nie je neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám a odplatu nemožno teda považovať za neprimerane vysoký v súvislosti s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Za odplatu pritom nepovažuje úrok z úveru.

9. Napokon žalobca namietal, že žalovaná podpisom na zmluve o úvere potvrdila prevzatie zmenky, nie je teda pravdivé tvrdenie, že by jej bol úver poskytnutý v hotovosti. Následne požiadala o preplatenie zmenky a táto jej bola preplatená. Nie je pravdivé tvrdenie, že by žalovaná neprevzala celú sumu poskytnutého úveru vo výške 1 400,- Eur. Túto prevzala pri predložení zmenky a následne požiadala, aby časť vyplatených peňažných prostriedkov bola použitá na úhradu existujúceho dlhu vyplývajúceho zo zmluvy č. XXXXXXXXXX. Túto žiadosť žalovanej žalobca považoval za žiadosť o započítanie pohľadávky, ktorú následne vykonal. Ako dôkaz predložil zmenku, na ktorej sa uvádza číslo zmluvy o úvere XXXXXXXXXX a že vystaviteľ (žalovaná) zaplatí pri predložení na rad žalobcu sumu 2 748,- eur a príslušný zmenkový úrok.

10. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Žalovaná ani osobitný subjekt sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

12. Konanie pred súdom prvej inštancie sa začalo dňa 29. 03. 2016 za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O. s. p.“) a pokračovalo aj po nadobudnutí účinnosti C. s. p. Súd prvej inštancie rešpektujúc ustanovenie § 470 ods. 1, 2 C. s. p., podľa ktorého sa nový procesnoprávny predpis použije aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti s tým, že právne účinky úkonov uskutočnených pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona zostávajú zachované, prejednal a rozhodol vec už podľa ustanovení C. s. p. Rovnako odvolanie žalobcu bolo podané na súd prvej inštancie už za účinnosti C. s. p. dňa 02. 03. 2017. Odvolací súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C. s. p. pri prejednaní odvolania aplikuje v zmysle príkazu § 470 ods. 1 C. s. p. ustanovenia tohto zákona.

13. Podľa § 385 ods. 1 C. s. p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

14. O tom, či je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie rozhoduje odvolací súd. Pokiaľ považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za správne, dokazovanie neopakuje (podľa § 384 ods. 1 C. s. p. zopakuje odvolací súd dokazovanie len v prípade, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a potom vychádza zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je podľa § 383 C. s. p. viazaný.

15. V prejednávanej veci nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.).

16. Po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. dospel odvolací súd k názoru, že prvý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej je vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdiť. Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, na tieto v celom rozsahu poukazuje a na zdôraznenie správnosti prvého výroku napadnutého rozsudku, reagujúc na odvolacie dôvody žalovaného udáva, že súd prvej inštancie neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vec správne právne posúdil.

17. Pokiaľ ide o žalobcom uvádzaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p., žalobca v odvolaní nekonkretizoval, v čom vidí nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v dôsledku ktorého malo dôjsť k odňatiu žalobcovi možnosti konať pred súdom, resp. k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. K žalobcom namietanému nesprávnemu skutkovému zisteniu ohľadne výšky poskytnutého úveru odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne jeho skutkového tvrdenia, že žalovanej poskytol úver v plnej dohodnutej výške 1 400,- eur. Žalobca bol povinný toto skutkové tvrdenie preukázať z dôvodu, že žalovaná jeho skutkové tvrdenie poprela, keď uviedla, že jej poskytol úver len vo výške 400,- Eur. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyplýva skutočnosť tvrdená žalobcom v odvolaní, že podpisom zmluvy žalovaná potvrdila poskytnutie

úveru zmenkou, v zmluve sa uvádza len to, že podpisom potvrdzuje, že o poskytnutie úveru zmenkou len žiada, nie že jej aj bol poskytnutý. Súd prvej inštancie správne konštatoval a z obsahu spisu to aj vyplýva, že žalobca do skončenia konania na súde prvej inštancie nepredložil dôkaz o poskytnutí úveru v celej výške, ani dôkaz o tom, že suma 916,- Eur bola skutočne použitá na žiadosť žalovanej na úhradu jej iného úveru. Ani v odvolacom konaní žalobca nepredložil žiaden dôkaz o jeho tvrdeniach, že žalovaná požiadala o úhradu jej iného úveru a že túto žiadosť považoval žalobca za žiadosť o započítanie, ktoré následne vykonal. Súdu totiž nepredložil ani žiadosť žalovanej, ani úkon svedčiaci o zápočte. Odvolaciemu súdu predložil len vyššie uvedenú zmenku, z ktorej však ním uvádzané tvrdenia nevyplývajú. Zmenka je zabezpečovacím prostriedkom hlavného záväzku. Zo žalobcom predloženej zmenky nevyplýva, že ňou bol zabezpečený záväzok žalobcu poskytnúť žalovanej úver, nejedná sa o zmenku, o ktorej hovorí žalobca v odvolaní, že ju vystavil žalovanej a táto požiadala o jej preplatenie a na jej základe jej bol poskytnutý celý úver. Zo zmenky predloženej žalobcom možno vyvodíť len to, že ňou mal byť zabezpečený záväzok žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 2 748,- eur, táto zmenka však nesvedčí o tom, že jej bol úver aj poskytnutý v celej výške 1 400,- eur. Napokon na uvedenú zmenku ako na dôkaz predložený až v odvolacom konaní už ani nemožno prihliadnuť, pretože na súdnom pojednávaní konanom dňa 08. 12. 2017 súd prvej inštancie vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené a v zmysle § 154 C. s. p. prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (medzi ktoré patria aj návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré sú strany sporu povinné aj predložiť, okrem prípadu, ak ich nemôžu bez svojej viny pripojiť) možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Vzhľadom na to, že žalobca je v konaní zastúpený advokátkou ako osobou znalou práva, v zmysle § 160 ods. 3 C. s. p. nebol súd prvej inštancie povinný poučovať ho o tom. Na rozdiel od právnej úpravy uvedenej v § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku sa už nejedná o osobitnú poučovaciu povinnosť súdu, a preto nie je použiteľná judikatúra v tom smere, že ak zákon vo vzťahu k niektorému procesnému právu, resp. povinnosti ustanovuje osobitnú poučovaciu povinnosť, je o tom nutné poučiť aj stranu (účastníka) zastúpeného advokátom. Osobitná poučovacia povinnosť súdu totiž vyplývala z toho, že v ust. § 120 ods. 4 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku bolo uvedené, že „súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada“. Teda daným ustanovením bola daná osobitná poučovacia povinnosť súdu okrem všeobecnej poučovacej povinnosti podľa § 5 Občianskeho súdneho poriadku (všeobecnú poučovaciu povinnosť súd nemal vo vzťahu k advokátovi ani za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku). V ustanovení § 154 C. s. p. však už nie je uvedené, že súd je o tom povinný strany sporu osobitne poučovať. Žalobca v odvolaní neuvádza a v odvolacom konaní ani nevyšli najavo žiadne novoty v zmysle § 366 C. s. p., ktoré by pripúšťali vykonanie ďalších dôkazov v odvolacom konaní.

19. K žalobcom namietanému nesprávne skutkovému zisteniu ohľadne (ne)uvedenia údajov o RPMN odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nezaložil svoj právny záver o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov na tom, že údaj o RPMN je uvedený nesprávne alebo že absentuje, ale na tom, že podľa neho v zmluve nie sú uvedené predpoklady pre jeho výpočet, ktoré musia byť taktiež uvedené, a ak chýbajú, úver sa už len z tohto dôvodu považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že tieto predpoklady sú uvedené vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré mali byť inkorporované ako neoddeliteľná súčasť zmluvy o úvere inkorporačnou doložkou uvedenou v zmluve drobným, veľmi ťažko čitateľným písmom. Súdna prax ustálila, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku možno považovať aj spôsob formálneho vyjadrenia konkrétneho zmluvného dojednania; t. z. že neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je aj uvedenie textu zmluvy alebo jej časti, vrátane všeobecných obchodných podmienok drobným nečitateľným písmom. Odkaz na VOP je takou zásadnou a dôležitou informáciou, že mal byť uvedený zvýrazneným písmom, aby spotrebiteľ upozornil na nevyhnutnosť preštudovania zmluvy v celom jej rozsahu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 320/2013). Z uvedeného možno vyvodíť, že inkorporačná doložka ako neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná, a teda všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru, v ktorých sú uvedené predpoklady pre výpočet RPMN sa nestali súčasťou zmluvy právne účinným spôsobom. Preto je správne skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere neobsahuje predpoklady pre výpočet RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. a v dôsledku toho je správny aj právny záver, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navyše, ako úver nebol poskytnutý v celej dohodnutej výške, údaj o RPMN stráca výpovednú

hodnotu o výhodnosti alebo nevýhodnosti úveru oproti iným úverom poskytovaným na finančnom trhu, keďže nevychádza z reálnych predpokladov potrebných pre jeho výpočet, pričom jedným z nich je aj výška skutočne poskytnutého úveru a celkové náklady spojené s poskytnutím úveru.

20. Žalobca sa napokon v odvolaní vyjadruje k primeranosti odplaty v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a že úrok z úveru nepovažuje za odplatu, vyvodzuje, že má nárok na poplatok za poskytnutie a spracovanie úveru. Tieto odvolacie námietky však nekorešpondujú s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom sa neuvádza, že by žalobcovi nepriznal odplatu (vrátane poplatkov) z dôvodu, že prekročila jej najvyššiu prípustnú výšku, ale z dôvodu, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a ostatné nároky ako sú zmluvná pokuta a pod. nepriznal z dôvodu, že žalobca nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie, že má na ne nárok.

21. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku žalovanej a osobitného subjektu na náhradu trov konania podľa pomeru ich úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.) nevykonateľným výrokom, v ktorom neuviedol voči komu majú žalovaná a osobitný subjekt nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/41/2016 zo dňa 25. 05. 2017). Zmena výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania súvisí s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentoval údaj o osobe povinnej nahradiť trovy konania žalovanej a osobitného subjektu. Obsahovo ide o totožné rozhodnutie opierajúce sa o ustanovenie § 255 ods. 1 C. s. p. V druhom výroku bol preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenený podľa § 388 C. s. p.

22. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku by vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej a osobitnému subjektu náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu plného úspechu žalovanej a osobitného subjektu v odvolacom konaní. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania však žalovanej a osobitnému subjektu odvolací súd nepriznal z dôvodu, že im preukázateľne v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, zo spisu žiadne ich trovy v odvolacom konaní nevyplývajú.

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.);

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s p.)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).